

som jeg ogsaa har bidt Mærke i. Det var i Bladet „Dannebrog“, at jeg en af de første Dage i September saa en Artikel, hvori man gjorde Statsbanedriften opmærksom paa, hvorledes der blev reklameret for Routen Sassnitz—Trelleborg nede i Berlin og overalt i Tyskland. Jeg havde tilfældigvis Lejlighed til at se og læse disse Kæmpeplakater paa de respektive Bane-gaarde i Tyskland. Jeg tror, at vi der ere inde paa en Økonomi, som er meget daarlig, og som ikke betaler sig. Vi maa ind paa at reklamere maaske i endnu højere Grad end Svenskerne; thi Routen Sassnitz—Trelleborg er ikke saa god og kan efter min Mening ikke staa ved Siden af Routen Gedser—Warnemünde, og selv om vi skulle avertere ved Elektricitet, tror jeg, at det nok kan betale sig. Jeg skal i den Anledning slutte mig til Bladet „Dannebrog“'s Artikel og sige, at kunde man faa oparbejdet Routen endnu mere, vilde den Udgift sikkert betale sig og Routen give et endnu bedre Udbytte, end den i Øjeblikket gør.

Jeg beklager stadig væk, at Statsbanernes Skibe og Færger ikke staa under det samme Tilsyn som ethvert andet Dampfartøj her i Landet, thi jeg tror, at det vilde være korrekt, om dette Syn, som man har for de andre Dampskibe her i Landet, ogsaa kunde faa Indseende med Statsbanernes Skibe og Færger. De komme vel her ind en Gang om Aaret og blive eftersete, det erkender jeg, men jeg tror, at Tilsynet kunde være ganske som overfor ethvert andet Skib.

Dernæst er der en Ting, som jeg kan tænke mig er bleven holdt tilbage stadig-væk af Økonomiseringsgrunde. Vel ved jeg, at denne Sag hører nærmest hjemme under en ny Lønningslov, men jeg mener dog alligevel, at man paa Finansloven kunde have imødekommet det Krav herom, som har været opstillet fra forskellige Sider. Hvad jeg her sigter til, er en Sag, som jeg allerede har nævnt før, nemlig Spørgsmaalet om Natpengene. For Mandskabet paa Statens Dampskibe og Dampfærger er der noget meningsløst i, at meddens Personalet paa Landjorden baade faar Milepenge og Natpenge, faar Personalet paa Statens Skibe og Færger ikke en Øre i Natpenge. Dette er ikke fornuftigt; thi derved skabes et Misforhold, om jeg saa maa sige. Det er jo nu saaledes, at det ligefrem betaler sig for Mandskabet paa Statens Skibe og Færger at være syge; men det bør ikke være saaledes. Det skal tværtimod være saaledes, at de

vide, at naar de ere raske og arbejdsdygtige i Tjenesten, have de mere Fortjeneste, end naar de ere syge. Det gøre de ikke paa denne Vis. Jeg mener, at det Krav, som derom er fremme, er berettiget og naturligt, og er det Mening, at Ordningen af denne Sag skal vente, indtil der bliver vedtaget en Lønningslov, kunde man vel midlertidig paa Finansloven optage en Bevilling dertil. Derved vilde man imødekomme mange Mennesker, som mene, at det absolut er en Uret, som er gjort imod dem, i Sammenligning med, hvad Personalet har, som arbejder ved Trafikken paa Landjorden. Man kan give Tantieme, saa meget man vil; man opnaar derved ikke at gøre den elsket i Landet, især ikke paa den Maade, hvorpaa den bliver brugt. Og derfor synes jeg, at man mere skal se at arbejde væk derfra end hen derimod.

Der er nu nogle enkelte lokale Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at drage frem. Det drejer sig om et Forhold, jeg ogsaa i Fjor beklagede mig over, nemlig den slette Togforbindelse mellem Slagelse og Næstved om Morgen. Det er en stadig Anke mellem os dernede, at for at komme fra Næstved og Syd paa om Morgen skal man gaa og vente i Næstved i flere Timer eller ogsaa rejse om ad Roskilde, hvad der gør Rejsen betydelig længere og dyrere. Jeg skal tillade mig som i Fjor at hævde, at det sikkert med en Smule god Villie vilde være muligt at skabe en bedre Forbindelse paa denne lille, korte Route, saaledes at det ikke blev gjort disse Mennesker saa vanskeligt at rejse denne Smule Vej, som det er i Øjeblikket.

Dernæst talte jeg allerede for to Aar siden om den Tunnel, vi nu have faaet under Jernbanelegemet. Jeg erkender, at jeg er glad ved, at vi have faaet den, skønt jeg ved, at der dernede er megen Utilfredshed med, at den er bleven lagt, som den er, nemlig ved den ene Ende af Stationen. Men det kunde vist ikke blive anderledes, det erkender jeg fuldt ud. Jeg indrømmer, at det er en stor Fordel, man derved har opnaaet, fordi der saaledes er skabt en større Sikkerhed, end vi have haft før. Jeg sagde dog ogsaa den Gang, at det snart vilde vise sig, at det var umuligt at undvære en Overbygning paa Perronen. Thi paa en Station, der har en saa stor Trafik som Slagelse, hvor der er fire forskellige Linier, vil det være urimeligt at forlange, at gamle Folk, svagelige Personer eller Børn o. s. v. skulle staa paa den aabne Perron baade i Sne, Storm, Regn o. s. v. Det maa de nu gøre, medens